

Igo Gruden:

Srečanje.

V Ljubljani, na „Večni poti“.

Kdaj sem te ljubil, kje sem te sanjal
v kateri pomladi, v kateri deželi:
v pokrájini žalostni ali veseli,
v krajih, kjer k lotosu lotos se sklanja?

Bila je bajka li ali življenje?
O, sanje so bile, bilá ni resnica:
spomini vsa bleda imeli so lica,
mehko je v duši biló hrepenenje.

Pavla, — o, koliko let je že tega?
Mordá pa je hip le, ki v večnost se utrne,
zveneča minuta ure srebrne,
v mraku smehljaš od brega do brega? . . .

Kdaj sem te ljubil, kje sem te sanjal,
v kateri pomladi, v kateri deželi:
v pokrájini žalostni ali veseli,
v krajih, kjer k lotosu lotos se sklanja?

Glej tam oblak, ki nem izgoreva,
glej rožo ob poti in ptico nad nama:
kam greva, kam toneva tiha in sama
v nemih trepetih gasnočega dneva?

Roka je v roki in v srcu srcé je
in duša se duši je v dno potopila . . .
kot večno bi v večnost po poti hodila,
več se nad nama ne ganejo veje.

17. maja 1918. *No poem, kaj bi pomenel. — Ah! ste sami sebe*